

Arrest

nr. 121 037 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een volwassen man van Pashtounse origine en u bezit de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren in het dorp Naghan, district Arghandab, provincie Kandahar. U ging niet naar school maar volgde verschillende cursussen Engels en computer in Kandahar stad.

U werkte een tijdje voor Handicap International Belgium als ICT'er, daarna werd u handelaar in auto-onderdelen. Jullie hadden tuinen in de dorpen Naghan en Sanzari waar jullie druiven op teelden. Jullie verkochten vervolgens de rozijnen daarvan. Door een gebrek aan water verbouwden jullie wel minder jullie land. Jullie hadden de grond aan een landbouwer gegeven die dit mocht bewerken in ruil voor een derde van de opbrengst. In Sanzari had jullie buur zijn gronden verkocht of verhuurd aan de Amerikanen. Zij zetten daar hun basis op maar de afscheidingsmuur kwam op jullie grond te staan.

Jullie confronteerden de Amerikanen met jullie probleem. Zij verklaarden dat ze jullie grond niet konden kopen maar dat ze jullie enkel schadevergoeding konden geven voor de grond. Ze gaven dat uiteindelijk maar één keer, 400 000 Afghani kregen jullie toen.

Jullie kregen hierdoor problemen met de Taliban, ze zeiden dat jullie de gronden moesten opeisen van de Amerikanen maar dat ging zomaar niet. U ging aandringen bij de Amerikanen maar u kon uw gronden niet aan hen verkopen en ze ook niet terug krijgen. Jullie vertelden dit aan de Taliban en besloten om geen geld meer te aanvaarden van de Amerikanen om de Taliban niet de indruk te geven dat jullie zaken zouden doen met de Amerikanen en hen vrijwillig die grond ter beschikking zouden stellen. Via de landbouwer die op jullie grond werkte kwam de Taliban uiteindelijk toch te weten dat jullie geld ontvangen hadden van de Amerikanen. Kort daarna werd uw vader ontvoerd. Ze hielden hem een week vast, daarna vermoorden ze hem en legden zijn lijk ik jullie tuin. Een week na de dood van uw vader verliet u Afghanistan, uw broer vertrok nog iets later richting Australië.

U vertrok ongeveer drie maand voor uw aankomst in België op 24 juni 2013. Op 27 juni 2013 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw Taskara en de Taskara van uw vader, een badge van uw werk als tapijtenverkoper, een badge van uw fitnessclub, een badge van uw werk bij Handicap International Belgium, een document aangaande de schadevergoeding die u van de Amerikaanse troepen eiste, twee foto's die genomen werden aan de gebouwen van Handicap International Belgium, twee attesten van Handicap International Belgium en een diploma van uw cursus Engels.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst volstaan de door u neergelegde bewijsstukken niet om de door u ingeroepen feiten aannemelijk te maken. Het document dat u neerlegt ter staving van uw asielrelaas toont enkel aan dat u een aanvraag heeft ingediend om schadevergoeding te bekomen omdat u de mening was toegedaan dat u schade had gelopen door toedoen van de Amerikaanse troepen. Uit dit document kunnen we verder niets afleiden met betrekking tot uw verklaarde problemen. Er staat niet op of u al dan niet enige schadevergoeding heeft gekregen en evenmin waarvoor u die schadevergoeding heeft gekregen, noch hoeveel schadevergoeding u heeft gekregen (CGVS, pp. 11 – 12). Verder laat u na om nog enig ander document neer te leggen van de procedure die u aanspande tegen de Amerikanen (CGVS, p. 12, p. 18) en waardoor u verklaart 400 000 Afghani te hebben ontvangen. Dat is op zich wel merkwaardig aangezien u zelf verklaart daar persoonlijk mee bezig te zijn geweest (CGVS, p. 12) en u op basis van die procedure ook de volgende jaren recht zou hebben op schadevergoeding (CGVS, p. 14). Indien u van de Amerikanen documenten krijgt waarop staat hoe u klacht kunt indienen dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat u ook documenten krijgt en weet neer te leggen van de procedure op zich en al zeker van het bekomen van die 400.000 Afghani. Dat u dit niet doet en geen afdoende verklaring weet te geven waarom u dit niet doet, wekt ernstige twijfels aangaande uw verklaarde problemen.

Het bovenvermeld stuk zou slechts nuttige bewijswaarde kunnen hebben indien dit ondersteunt zou worden door coherente, plausibele en eenduidige verklaringen. Dit is bij u echter niet het geval en dit omwille van onderstaande redenen.

Wat betreft de chronologie van uw relaas dient gesteld te worden dat uw verklaringen niet eenduidig zijn. Zo verklaart u eerst dat wanneer de Taliban te weten kwamen dat jullie geld gekregen hadden van de Amerikanen, jullie de twee daarop volgende jaren geen geld meer gingen vragen aan de Amerikanen en de gronden niet meer gingen bezoeken (CGVS, p. 14). Maar later verklaarde u dan weer dat de Taliban pas op het einde, nadat jullie al twee jaar niet meer naar jullie gronden waren gegaan, te weten waren gekomen dat jullie geld hadden ontvangen (CGVS, p. 16). Er kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u over een dermate cruciaal element uit uw relaas wel degelijk eenduidige verklaringen weet af te leggen. Dat u dit niet doet, doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Wanneer we uitgaan van uw eerste verklaring, dus dat de Taliban van bij het begin op de hoogte was van het feit dat jullie betaald werden, dan is het weinig plausibel dat de Taliban u eerst twee jaar met rust laten om dan alsnog uw vader te vermoorden. Wanneer u dan later nogmaals de vraag werd gesteld waarom de Taliban op het einde weer contact opnam met jullie antwoordde u dat dat was omdat de Amerikanen daar nog steeds aanwezig waren (CGVS, p. 16) en gaf u dus het verkregen geld niet aan als reden.

Wat dit betreft is het ook geenszins plausibel dat de Taliban zou denken dat u de Amerikanen er toe zou kunnen bewegen om hun basis ergens anders te vestigen of hun verdedigingsmuur of hekken af te breken, louter en alleen omdat dit op uw grond zou staan. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd kon u ook eerst geen plausibel antwoord geven op de vraag wat de Taliban precies van u wilde (CGVS,

p. 16). Later antwoordde u dan dat de Taliban wilde dat u eiste van de Amerikanen dat ze de hekken van jullie grond haalden (CGVS, p. 17), hetgeen weinig plausibel is. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat de Taliban weet dat u als gewone burger niet in staat bent om dit te van de Amerikanen te bekomen.

Wanneer u verder gevraagd werd naar wat de reden was waarom jullie de grond, waarop de afsluiting van de basis staat, niet meer bewerkten stelde u dat jullie de gronden niet zelf bewerkten maar dat jullie die aan een landbouwer gegeven hadden die de grond mocht bewerken in ruil voor een derde van de winst (CGVS, p. 7). Later verklaarde u echter dat jullie, noch de landbouwer die voor jullie werkte, de gronden kon bewerken. De Amerikanen zouden jullie de toegang ertoe ontzegd hebben (CGVS, p. 17). Dat u dit niet meteen aangaf toen u gevraagd werd naar de reden waarom de gronden niet meer bewerkt werden is hoogst merkwaardig gezien het hier toch een vraag betreft die niet voor interpretatie vatbaar is en waarvan het antwoord toch van cruciaal belang is voor uw verklaarde problemen.

Verder verklaarde u ook dat uw vader ontvoerd was en dat jullie in het begin niet wisten waar hij was maar dat jullie door "hier en daar" rond te vragen te horen kregen dat hij door de Taliban werd ontvoerd (CGVS, p. 4). Terwijl u op het eind van het interview duidelijk aangaf dat uw oudste broer gebeld werd door de Taliban en dat die rechtstreeks aan uw broer vertelde dat zij uw vader ontvoerd hadden en dat jullie wel wisten waarom (CGVS, p. 17). Indien uw vader werkelijk door de Taliban ontvoerd zou zijn, dan kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u weet hoe jullie te weten zijn gekomen dat uw vader ontvoerd was en dat u daar een eenduidig antwoord over weet te geven. Dat u dit niet kunt ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Over het feit waarom enkel u en uw broer Bahdur Jan geïnterviewd worden weet u ook geen plausibele verklaring te geven. U heeft drie oudere en twee jongere broers (CGVS, p. 4) die allen volwassen zijn (CGVS, p. 5). Enkel uw oudere broer Bahdur Jan en u zelf werden geïnterviewd door de Taliban, de anderen wonen nog steeds in uw ouderlijk huis. U heeft om de twee weken contact met hen en zij vertellen u dat zij het goed stellen wanneer u hen contacteert (CGVS, p. 5). Dit terwijl het doel van de Taliban, zijnde het verjagen van de Amerikanen van uw grond, geenszins bereikt is en zij steeds uw oudste broer Sayed Ahmad gecontacteerd zouden hebben toen u in Afghanistan was (CGVS, p. 16, p. 17). Uw verklaring als zouden enkel u en uw broer Bahdur Jan geïnterviewd worden omdat jullie de procedure met de Amerikanen regelden lijkt in dit opzicht weinig plausibel (CGVS, p. 21). Aldus is het uiterst merkwaardig dat uw andere broers en uw oudste broer Sayed Ahmad in het bijzonder momenteel zonder enig probleem te kennen in uw dorp in Afghanistan verblijven, terwijl u en uw andere broer het land moesten ontvluchten. Ook dit ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Gezien bovenvermelde vaststellingen kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Bijgevolg kan ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet niet toekennen.

De andere documenten die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen hier geen afbreuk aan. Uw Taskara en de Taskara van uw vader tonen enkel jullie identiteit en nationaliteit aan die hier niet in twijfel worden getrokken. De badge van uw fitnessclub en de badge van de plaats waar u tapijten verkocht tonen respectievelijk aan dat u lid was van een fitnessclub in Afghanistan en dat u tapijten verkocht heeft, geen van beide wordt echter in twijfel getrokken. Uw diploma van de cursus Engels bevestigt dat u een cursus Engels gevolgd heeft, hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken. Voor wat uw badge, attesten en foto's van bij Handicap International Belgium betreft dient gesteld te worden dat uw werk ICT medewerker bij deze organisatie niet in twijfel wordt getrokken. U haalde echter niet aan dat u problemen gekend heeft tijdens of door het uitoefenen van deze functie (CGVS, p. 2, p. 14). U stopte uiteindelijk omdat u dacht dat u problemen zou kunnen krijgen hierdoor (CGVS, p. 12).

Naast het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet kan aan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de

asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie

gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent (CGVS, p. 2). U spreekt Pashtou en Engels (CGVS, p. 3), u volgde verschillende cursussen Engels en computer vaardigheden (CGVS, p. 6) en u heeft ervaring als handelaar in auto-onderdelen en als ICT medewerker bij Handicap International Belgium (CGVS, p. 6). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij heeft ondervonden vanwege de taliban omwille van het feit dat een deel van de familiegronden gebruikt werd door de Amerikanen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan het relaas van verzoeker weinig geloofwaardigheid wordt gehecht.

Ter terechtzitting worden twee nieuwe stukken neergelegd: een getuigenis van de huidige directeur van Handicap International die het relaas van verzoeker bevestigt alsook informatie over de problemen die Afghanen, geconfronteerd met dezelfde problematiek als deze van verzoeker, ondervinden in de provincie Kunar.

De Raad stelt vast dat de getuigenis van de directeur van Handicap International - persoon in functie waarvan de objectiviteit niet in twijfel kan worden getrokken - de feiten aan de basis van verzoekers asielrelaas bevestigt. Zowel de bezetting van de familiegronden door de Amerikanen, de problemen die hieruit voortvloeien met de taliban als de dood van verzoekers vader worden in deze brief bevestigd.

Uit dit schrijven kan echter niet worden opgemaakt op welke wijze en door wie de directeur van Handicap International in Luxemburg van al deze feiten op de hoogte werd gesteld. Dit is nochtans een essentieel element om de bewijswaarde ervan te beoordelen, temeer nu de getuige verklaart ter beschikking te zijn voor bijkomende informatie.

In bijkomende orde kan eveneens worden vastgesteld dat zo de verzoekende partij informatie bijbrengt over deze problematiek in de provincie Kunar, er geen enkele informatie beschikbaar is over deze problematiek in de provincie Kandahar waar verzoeker van afkomstig is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat het dossier de Raad niet toelaat te beoordelen in welke mate de bijgebrachte getuigenis van de huidige directeur van Handicap International de motieven van de

bestreden beslissing in een ander daglicht plaatst. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER